

den, yderligere betænkelig ved den, end jeg var tidligere, fordi jeg ikke har faaet Svar paa forskellige Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at rejse angaaende betydningsfulde Ting. For det første har jeg ikke af Formanden for Finansudvalget faaet noget Svar paa dette ganske interessante Spørgsmaal, om vi i Finansudvalget — jeg stiller Spørgsmaalet under Forudsætning af, at jeg endnu er Medlem af Finansudvalget næste Aar — kunne faa Lov til at rette Spørgsmaal til den højtærede Minister saaledes, at vi Rigsdags-samlingen igennem blive holdte à jour med, hvilken Brug den højtærede Minister gør af denne Anmærkning. Vi have faaet en ubestemt Antydning i den ærede Ordførers første Udtalelse om, at man kunde nok spørge, naar vi vare artige og ikke spurgte for tidligt. (*Ordføreren* [Anders Nielsen]: Jeg sagde ikke „artige“.) Nej, det siger jeg selv. Men jeg har ogsaa spurgt: Naar er det for tidligt, naar maa vi spørge? Maa vi allerede i Oktober Maaned, naar Finansudvalget er nedsat og har konstitueret sig, begynde at sende Spørgsmaal til den højtærede Krigs- og Marineminister, hvori vi anmode ham om Rigsdagssamlingen igennem at holde os à jour med, om han ved Hjælp af denne Anmærkning har kunnet bespare nogle Beløb, som kunne overføres til andre Steder, og hvor agter han at føre dem hen? Det synes jeg, var en rar Ting at faa klar Besked om, og meget interessantere, end at undersøge, hvorvidt de Kæmper, den lille Nisse saa hos Stormogulen, virkelig vare store eller ej. Lad os hellere faa Besked om, hvorvidt saadanne Spørgsmaal kunne blive oversendte allerede i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November, og om den ærede Formand for Finansudvalget vil bistaa os her i Folketinget med at holde os à jour med den Anvendelse, der bliver gjort af Anmærkningens.

Jeg havde dernæst ventet at høre en Udtalelse fra den ærede Ordfører, som kom mig til Hjælp i min Anmodning til den højtærede Krigs- og Marineminister om en Udtalelse, som var klar og tydelig, angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt noget som helst af de Beløb, som blive opsparede paa nogle af de 6 Hovedkonti her, ville blive anvendte til Fæstningen. Det er muligt efter Anmærkningens Affattelse, og det Svar, jeg har faaet fra den højtærede Krigsminister paa min Forespørgsel, er aldeles ikke tydeligt og tilfredsstillende. Den højtærede Minister har svaret, at Fæstningen vil blive behandlet efter de

bestaaende Love. Det er rigtigt nok! For Loven maa vi alle bøje os — det er en Vending af det ærede Medlem fra Ribe (Busk) — indtil Loven paa lovlig Vis bliver gjort om. Men det, der her er Tale om, er, hvorvidt den højtærede Krigsminister, naar han ved denne Anmærkning har faaet en formel lovlig Berettigelse til at anvende ude paa Fæstningen Beløb, som ere besparede andetsteds, da ogsaa vil gøre det, eller om han vil afgive den Erklæring, at ikke en eneste Øre af de Penge, han her faar fri Dispositionsret over, skal blive anvendt ude i Fæstningen.

Jeg knyttede dertil det yderligere Spørgsmaal, som ganske naturligt hænger sammen dermed, om vi fremdeles kunne være sikre paa, at den Omstændighed, at vi have bevilget de 5 Mill. Kr. til ny Feltkanoner, ikke kan medføre, at de gamle Feltkanoner blive kørt ud i Fæstningen og anvendte der, men at de vedblive at være magasinerede og uanvendte, indtil Forsvarskommissionen har afgivet sin Betænkning, og vi derefter paa Rigsdagen have taget Bestemmelse om, hvordan den ny Hærorrdning skal være. Saadan er Forholdet nu, og opretholdes denne Beslutning, vil det fremdeles være saaledes, at de gamle Feltkanoner ikke kunne køres ud og anvendes i Fæstningen, men vedblivende blive i magasineret Tilstand indenfor Tøjhusets Porte, eller hvor de nu befinde sig.

Det er et klart og tydeligt Spørgsmaal, som man er gaaet udenom, idet man har spaset med Nisser og Trolde. Jeg fastholder Spørgsmaalene, og overfor den Betydning, det har at faa dem besvarede, skal jeg ikke opholde mig længe ved de smaa Bemærkninger, jeg i øvrigt kan have Anledning til at gøre.

Jeg skal blot sige, at med Hensyn til Spørgsmaalet om Indlæggelse af W. C. paa Garnisonssygehuset, kunde det ikke falde mig ind, som den højtærede Konseilspræsident med for øvrigt en lidt fra Gaden hentet Vending sagde, at gøre „Sjov“ med den Sag. Paa ingen Maade. Det er en meget alvorlig Sag at faa indlagt W. C. paa Garnisonssygehuset. Men det, jeg tillod mig at spase med, var Stormogulens Følge, det højtærede Flertal her i dette Ting, der bestandig tidligere har fastholdt, at der ikke paa nogen Maade maatte komme fri Militærbevillinger til, men at naar denne Vedligeholdelsesforanstaltning i Rignsgades Sygehus skulde træffes, maatte der spares et tilsvarende Beløb andetsteds paa Vedligeholdelseskontoen. Jeg